

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. I. Passim queruntur homines pacem suam & quietem, per difficultates
extrinsecùs superuenientes interturbari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

sticiam in ius violentus vocet, est qui dignitatem vellicet, est qui inuideat, est qui palam etiam ob os conuitium faciat, est qui rusticitate suâ molestiam facessat sanè grauissimam. Hæc verò quis impediet, & quæ impedire non possis, quis ferat imperturbatus? Ita tu quidem: verum moram da, & tibi & mihi. Querelas omnes ex te libens audiam; tu ex me praxim sustinendi isthæc omnia, sine vlla profus animi perturbatione. Verum illud meminisse credo te, tuâ te conditione contentum viuere. Quam maximè inquis. Ita sit, & reliqua facilè complanaro.

S. E.

Passim queruntur homines pacem suam & quietem, extrinsecus per difficultates superuenientes interturbari.

1. **I**N maximam difficultatem me iam conijcio; querelarum chaos subeo sanè procellosum, plenumque tumultuantium vocibus & suspirijs; omnia hîc perturbata inuenio & implexa. Labyrinthius est quem intro. Benè tamen spero eluctaturum me: optimum enim ducem habeo qui filum teneat, quique vt vidistis, totius ratiocinationis meæ directorem hactenus egit bellè & feliciter.

2. Illud itaque, tamquam decumanum fluctum, obuolues sciscio; te quidem sanè peripicere, facile esse suo contentum lætè hilariterque viuere; neque aliud desiderare te, quàm tuis dotibus, tum animi, tum corporis, bonis fortunæ statuque quem Deus dedit modestè acquiescentem, amarum hoc mundi pelagus enauigare. Verum vitam pacificè ducere vir frugi vt sis, illud profus fieri non posse: non quòd quietem non optes, non secteris, & toto animo concupiscas; sed quòd tot vndique venti circumstrepant, tot fluctus nauim impingant, tantæ passim vndique difficultates ingruant, vt modestissimo cuique, tranquillo tamen esse vt maximè velit, minimè liceat. Quid quòd tum maximè oriantur, cum eas maximè conaris euitare? & verò, quæ facultas euitandi dabitur ea mala, quibus immerfi vndique circumcingimur? En malorum paradigma, sed exiguum.

De malis extrinsecis aduenientibus passim queruntur homines.

Imprimis.

*Ea mala
describun-
tur.*

Imprimis enim, quæ quies dabitur inter tam dissimiles genios conuiuentibus, vbi ipsa indolis tanta difformitas vnumquemque in diuersa abstrahit studia & officia, & verò etiam mores & actiones? & vbi actionum est dissensio, quæ porro expectari potest quies? maritus in iram procliuus, vxor non admodum iræ patiens: filij in audaciam proiecti, non satis modestæ filia, aut parentibus morigeræ: propinqui nihil amici præerunt præter nomen, cæterum rerum suarum satagunt, neque tam amicitiam, quàm amici fortunam colunt: serui domum pigri obambulant, peruicaces ad excipienda imperia, ad exequenda stupidi: ancillæ, garrulum hominum dicam an picarum genus, domum implent clamoribus, & verò arroganter imperant obsequi quæ debuerant: vicini omnia perferuntur oculis emittijs, obseruant, notant, in peiorem interpretantur partem singula, inuident si quid obtingit felicius, nihil denique non arrodunt. Quis inter tot tumultus dabitur quieti locus?

Secundò, si hæc tetricæ conditionis tantùm essent vitia, ferenda forent. At video per summam sæpè malitiam, Deique grauissimam iniuriam, plurima mihi euenire. Liberi certè in omnem licentiam dissoluti per summam procaciam, & Deum offendunt & me. Alius per summum scelus, mendacijs, famam quam inter homines bonam habeo, impetit & verò etiam detrahit. Quid quòd & per summam calumniam, iniurias sanè pudendas in os impudenter ingerit? Alius meris falsimonijs fictisque pollicitationibus incautum circumuenit; negantur debita, procrastinantur, tantùm non soluendi libidine. Alius nihil tale cogitantem in ius trahit, diem dicit, protrahitur de industriâ, emunguntur vel inuito pecuniæ, & denique quamuis causa sit iustissima, eâ tamen tandem cado. Et tamen toleranda foret utcumque, si ab ignotis mihi impingeretur hæc calamitas: at verò ab amicissimis hæc pati, & à sanguine coniunctis hæc sustinere, imò & ab ipsis quos luce hæc donaris pati liberis, hoc sanè patientiam omnem longè superat.

Tertidò, si ad hæc ferenda vires saltem corporis suppetent, aliquid adhuc ad tolerandum foret animi. Sed inter hæc omnia, morbi vndique me domumq; impetunt, hospites sanè graues & molesti: modò tussis, dolor modò capitis, modò toto corpore diffusa melancholia, mentem grauatur: modò æger est maritus,

simis qual

modò

modò agra est vxor, modò filius eripitur aut amicus; & semper is, cuius opera mihi maximè erat necessaria, vnicumque quod supererat in orbe solatium. Hinc animi prorsus cadunt, nec ridere quidem libeat; exosa est modo ipsa-met lætitia; ne Deum quidem adire est animus, nec cælestia meditari vlla est voluptas.

Sap. 9.

Corpus enim quod corrumpitur aggrauat animam, & terrena habitatio deprimit sensum multa cogitantem. Quòd si verò his, eas quæ mihi à Dæmonè hoste infestissimo obuoluuntur molestias, anxietates, scrupulos, ariditates mentis, animi remissiones & languores annumerauero, infinitus sanè sim.

6. Miser es, vt video, neque vllam bonæ vitæ partem consequi te posse credis. Non credo, inquis; nimis enim intricatæ sunt res meæ, nimiùm impetor vndique; turbatum est totâ domo; & quidem ita grauitè, vt quidquid cælum & terra complectitur, in caput hocce miserum conspirasse videatur.

S. II.

Ostenditur ideò turbari homines quòd difficultatum superuenientium auctorem & directorem Deum, numquam ob oculos habeant.

7. **V**ERùm, vt tantis perturbationibus modum ponam verbis paucis; an non id iam inde à ratiocinationis huius exordiò admonui, & verò etiam demonstraui, non rebus turbari nos sed peruersis quas de rebus habemus opinionibus? neque adeo malorum euentibus commoueri, quàm à nostrâ semper suspicacè, semper timidâ phantasiâ? Enim verò, vti dicebamus, si non ante in nauì quâ ueheris, ad sòmnum membra libeat componere, quàm donec quieta sint omnia; donec inquam & vndæ sint placidæ, & venti vim ponant & taceant, & nauis ipsa non agitur, & vectores altum teneant silentium, & cum nauclero stertant, nullusque toto aère percipiatur motus: certè aut id requiris quod numquam impetraueris, aut si præfractè impetrare desideras, sanè nauigare non vis, nec cursum promouere. Quæ enim sine motu institui potest nauigatio? At id etiam satis constat, moueri hominem in nauì posse, & tamen animo non com-

Facile exferet qui phantasiâ suam corrigit.

S f

moueri: